

Tady se to všechno odehrálo: Remeš, divadlo La Comédie, 26.–30. 3. 2008

SWINGTIME V REMEŠI

Nevím, jestli se pachatelé vrací na místo činu, ale já i Jaromír Polišínský jsme se do Remeše vrátili. Tři roky poté, co náš film *In nomine patris* získal hlavní cenu na zdejší festivalu Rencontres Internationales de Télévision (RITV), vybrali si organizátoři do soutěžní sekce náš nový snímek, *Swingtime*.

Letadlo společnosti Air France vjelo na ranvej smykem a já pochopil, že jsme v rukou šílence, který je schopen riskovat životy 139 cestujících jen proto, aby udělal dojem na letušku, tmavovlasou krásku francouzského stříhu. Boeing nabral rychlost a ve vzduchu jsme byli ještě rychleji, než

nám ona letuška stačila ukázat, jak použít nafukovací vesty. To kdybychom se na trase Praha-Paříž náhodou trefili do Bodamského jezera.

V letištní hale pařížského letiště už čekal Pierre, řidič, který do auta naložil kromě nás ještě italskou členku poroty. Zručně

se propletl mimoúrovňovými křižovatkami a zamířil po A4 k Remeši, metropoli kraje Champagne. Tohle malé starobylé městečko si pamatuje každý, kdo měl jedničku z dějepisu, protože ve zdejší Notre-Dame, jedné z největších gotických katedrál na světě, byli korunováni všichni francouzští krá-

lové až do devatenáctého století. Sedmého května 1945 tu také byla podepsána kapitulace Německa na západní frontě.

Festival evropských televizních filmů RITV, jehož 21. ročník se tu konal od 26. do 30. března, má ve svém oboru dobrý zvuk. Možná i proto slavnostní zahájení trvalo ve středu večer tak dlouho – každý, kdo v tomhle vinařském měsíčku něco znamená, chtěl pronést pár slov. Nejdéle mluvila čerstvě zvolená starostka města, která přítomným pravděpodobně přeříkala celý volební program socialistické strany. Ostatní řečníci se také nenechali zahanbit, takže jsme si s Jaromírem krátili čas letným nahlížením do festivalového programu. A tiše žasli, jaká jména se

Paní Dominique Attalová, jejíž oficiální titul *Secrétaire générale de l'association RITV* se do češtiny překládá jako „Žena, která odpovídá za všechno“

... pro hlavní organizátorku **DOMINIQUE ATTALOVOU**.

Jedenadvacet ročníků festivalu RITV, to už je docela dlouhá tradice. Jak se zrodila a vyvíjela?

Asi vás překvapím, ale původně se jednalo pouze o festival detektivních a kriminálních filmů. Ten založil milovník tohoto žánru, Jacques Baudou, který je odsud, z Remeše. Detektivní festival se ale v průběhu let přesunul do Grenoblu. Město Remeš ovšem během prvních ročníků přišlo do kontaktu s režisérem Mauricem Frydlandem a společně se rozhodli, že

pořadilo organizátorům přilákat. Uvidíme filmy, za jejichž kamerou stál trojnásobný držitel Oscara Vittorio Storaro nebo na jejichž režisérskou židličku usedl autor filmů *Men in Black* nebo *Addams Family* Barry Sonnenfeld.

BOJ – PŘIPOMÍNKA

Cestou z hotelu do divadla *La Comédie*, kde se konají všechny soutěžní projekce, si s Jaromírem uvědomujeme, že klimatické podmínky březnové Remeše výrazně připomínají Londýn v listopadu. Hustý studený déšť přestává jen proto, aby ustoupil průtrži mračen. Vedlejší efektem je, že projekční sál je naplněn k prasknutí. Kdo by snad chtěl dát přednost před soutěžními filmy procházce starobylým centrem města, toho pohled z okna přesvědčí, že nejen kvůli zvukným jménům by nevidět filmy byla hloupost.

Filmy byly krásné a dobré. Navíc se shodujeme na tom, že hranice mezi klasickým celovečerním filmem určeným pro velké plátno a filmem televizním se začíná výrazně stírat. Nejen používanými technologiemi (dnes už je i televizním standardem 35mm filmová surovina) a tím, že velká jména světové kinematografie čím dál

častěji pracují pro televizní společnosti. Také forma vyprávění je výrazně filmová. Tíše doufáme, že tento trend je sledovatelný nejen ve světě, ale i u nás. I když docela jisti si tím nejsme.

Opoledne jsme absolvovali náš první rozhovor pro francouzské rádio. Coby vítěze hlavní ceny za rok 2005 nás se žádostí o interview oslovila stanice s lákavým názvem – *Champagne FM*. Kdo by odolal?

„Za co ve svých filmech bojujete?“ zeptal se nás mimo jiné rozhlasový reportér s odkazem na naše předchozí filmy *In nomine patris* a *Gambit*. „My ani tak nebojujeme, jako spíše připomínáme,“ odpověděl kolega Jaromír Polišenský. Reportéra to trochu překvapilo – nejen ve Francii je těžko k pochopení, že to, co se dělo v padesátých letech, tak rádi a rychle zapomínáme.

NADĚJE ŽILA

V pátek nám ukázala Remeš svoji přívětivější tvář. Místy dokonce vysvitlo slunce. Nevím, jestli to měli organizátoři nějak domluveno s Tím Nejvyšším, ale během pátečního odpoledne byl program projekcí trochu volnější, takže bylo možné vydat se na malou

procházku starobylým městem. Během procházky jsme se zastavili na kávu a testovali, jak je to s francouzským zákonem zaka-

Jak se člověk stane hlavním organizátorem takového festivalu?

Jsem v téhle funkci teprve krátce, vlastně jen rok. Ale pro mě to celé začalo už v roce 1999, kdy jsem se poprvé podílela na přípravě festivalu spolu s Mauricem Frydlandem a Jacquesem Baudouem. A tak to šlo až dodnes. Takže: chce to deset let tvrdé práce.

Řada soutěžních filmů na letošním RITV byla natočena podle skutečných událostí. Byl to záměr, dramaturgický plán festivalu?

Záměr v tom nehledejte. Spíše se mi zdá, že složení filmů v soutěžní sekci reflektuje určitý trend v oblasti současné hrané televizní tvorby. Jednotliví producenti se při hledání nových námětů čím více nechávají inspirovat historickými zkušenostmi svých vlastních zemí.

Do poroty zvete scenáristy, režiséry, producenty ... Kdybyste si mohla vybrat kohokoliv z oblasti světové televizní tvorby – kdo by to byl?

Pokud bych teď měla říci jen jedno jméno ... Na letošním ročníku RITV měl svoji retrospektivu Bernard Stora, francouzský režisér, autor například životopisného filmu o Charlesi de Gaullovi *Velký Charles*. Toho bych přivítala velmi ráda. Kromě toho, že je velmi inteligentní a točí úžasné filmy, je také mimořádně vtipný. A abych byla politicky korektní, budu jmenovat jednu ženu a tou je anglická režisérka Antonia Birdová.

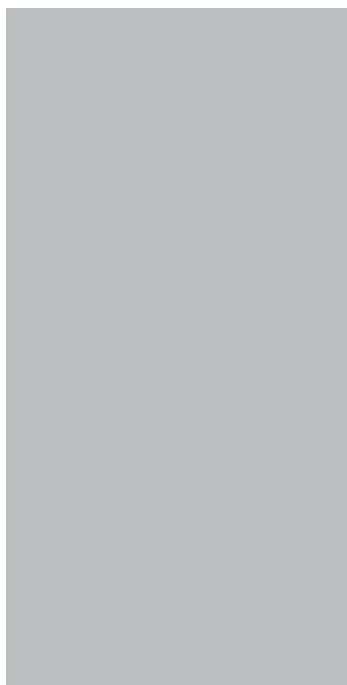
Viděla jste všechny soutěžní snímky. Ve kterém byste si chtěla zahrát?

Řekli vám, že nejsem herečka? Ale pokud zůstaneme v rovině teorie, nejvíc by mě oslovil anglický film *Murder in the Outback*. Fascinovalo mě, jak zarputile a neústupně bojuje hlavní hrdinka za spravedlnost. Taková žena by se nám do organizačního týmu RITV velmi hodila.

procházkou starobylým městem.

Během procházky jsme se zastavili na kávu a testovali, jak je to s francouzským zákonem zaka-

▼ INZERCE

zujícím kouřením ve veřejných prostorách. Skutečně to funguje! V zemí, kde ještě před pár měsíci byly popelníky i ve výtahu, chodí kuřá-

ci před dveře se šálkem kávy a cigaretou v ruce.

Překvapivý pohled nabízí Médiathèque Cathédrale na rue des Fusiliers, moderní stavba s černými skly, z jejíhož prvního patra je údajně nejkrásnější výhled na remešskou katedrálu *Notre-Dame*. Škrtám slovo údajně – je to velkolepé. Když se odsud na katedrálu podívá i bezvěrec, alespoň na okamžik o svém ateismu zapochybuje.

V sobotu dopoledne se před zaplněným sálem promítal náš film *Swingtime* a byl to zvláštní zážitek. Film primárně určený na televizní obrazovku dostává na velkém plátně jiný rozměr – a nemyslím tím jenom velikost projekční plochy. Všechny emoce jsou mnohem silnější. Věřím, že podobně to vnímali i diváci. Po skončení tleskali. Nebudu lhát – člověku to udělá radost.

Protože se poslední soutěžní projekce konala až v šest hodin odpoledne, vyhlášení výsledků bylo naplánováno na půl jedenáctou večer. Francouzi mají aktivní část dne poněkud posunutou. Navíc si s přesností a dochvilností hlavu příliš nelámou, takže slavnostní akt začal těsně před jedenáctou.

→

Jan Drbohlav a Jaromír Polišenský – oficiální festivalová fotografie nás dvou

Swingtime: Zatímco se jazzband chystá na přechod hranic ...

... manželka pianisty zůstala v Praze

BUS A SMYK

Naděje na cenu pro Swingtime žila do poslední chvíle, ale nakonec se všechno obešlo bez překvapení. Drtivou většinu cen posbírali angličtí televizní producenti Channel 4 a BBC2, o nejvyšší pocty se rozdělily filmy The Mark of Cain a Stuart: A Life Backwards. Mezi seriály – a to byla po projekcích na prostá jistota – zvítězil americký seriál Pushing Daisies. Imaginace

režiséra Barryho Sonnenfelda byla nepřekonatelná. Budiž tyto rádky jemnou, ale důraznou pobídkou oddělení převzatých pořadů České televize (viz rovněž rámeček Kupte to! s oceněnými filmy).

O tom, že Francouzi sice dochvilní nejsou, ale zato umějí žít, jsme se přesvědčili na gala večeri, jež končila zhruba kolem páté hodiny ranní. Sedět u jednoho stolu a povídat si s tvůrci, kteří plynule

přejíždějí mezi Evropou a Hollywoodem, je fajn zážitek.

Jak nás festival přivítal, tak se s námi i loučil. Od rána lilo jako z konve, takže představa přejezdu z Remeše do Paříže v nás nevyvolávala nadšení. Organizátoři festivalu nám s Jaromírem ovšem připravili překvapení. S tisícerými omluvami nám oznámili, že nemají k dispozici festivalový automobil, kterým jsme měli odjet. Jeden

ze členů poroty totiž poprosil o přesunutí odletu. A tak, jestli bychom se neurazili, dostaneme k dispozici celý autobus. Jen my dva ...

Neurazili jsme se a cestu na letiště Charlese de Gaulla jsme absolvovali s horkou kávou servírovanou, kdykoliv se nám zamlulo. A to, že pilot airbusu pak najel na ranvej smykem, už nás ani nepřekvapilo.

AUTOR JE SCENÁRISTA

KUPTÉ TO!

Televizního festivalu RITV se v soutěžní sekci zúčastnilo jedenáct filmů ze sedmi zemí a sedm seriálů ze šesti zemí celého světa. Kromě soutěžních projekcí bylo promítnuto dalších třiatdvacet filmů. Určitě by stálo za to, aby některé z pořadů domácí stanice koupily. A nejen ty vítězné, řada neoceněných snímků si zaslouží pozornost: namátkou italská minisérie Caravaggio s kamerou Vittoria Storara nebo německý film Die Todesautomatik.

Seznam vítězů festivalu RITV 2008:

NEJLEPŠÍ FILM: The Mark of Cain (režie Marc Munden, Channel 4, GB)

NEJLEPŠÍ SERIÁL: Pushing Daisies (režie Barry Sonnenfeld, ABC, USA)

NEJLEPŠÍ HEREC: společně Gerard Kearns a Matthew McNulty (oba The Mark of Cain, Channel 4, GB)

NEJLEPŠÍ HEREČKA: Jüan Č'-po (Wait of the Birth of the Husband, CCTV6, Čína)

ZVLÁŠTNÍ CENA „GROUPE 25 IMAGES“ ZA NEJLEPŠÍ REŽII: Marc Munden (The Mark of Cain, Channel 4, GB)

NEJLEPŠÍ SCÉNÁŘ: Alexander Masters (Stuart: A Life Backwards, BBC2, GB)

NEJLEPŠÍ HUDBA: Magnus Fiennes (Five Days, BBC, GB)

CENA DIVÁKŮ ZA NEJLEPŠÍ FILM: Stuart: A Life Backwards (režie David Attwood, BBC2, GB)

CENA DIVÁKŮ ZA NEJLEPŠÍ SERIÁL: Pushing Daisies (režie Barry Sonnenfeld, ABC, USA)